

ogsaa indrømmede — til Tvivl eller Vanskeligheder i Praksis. At der heller ikke har hævet sig Røster for eller er fremkommet Ønsker om at faa Bestemmelsen forandret, kan man vel nok slutte deraf, at den Kommission, der i 1896 blev nedsat til en Revision af Lovgivningen om Ferskvandsfiskeriet, har foreslaaet Bestemmelsen bibeholdt uforandret. At vore Retslærere have haft nogen Vanskelighed ved at finde ud af Bestemmelsen eller fundet Modsigelser deri, er mig heller ikke bekendt. I alt Fald har Professor Torp det ikke i sin Tingsret, som udkom i 90'erne. Han siger deri, at Fiskeretten i Søer og Aaer som Regel tilkommer de tilgrænsende Lodsejere, og tilføjer saa — i Modsætning til det ærede Mindretal — at Loven af 1888 ikke har forandret den ældre Rets Regler, idet han anfører, at der ved Ordene „som hidtil“ henvises til disse. Jeg er altsaa ligesom en æret foregaaende Taler heller ikke bleven overbevist af den ærede Ordfører om, at den nugældende Ret, som er gengiven i Lovforslaget, skulde være ubrugelig. — Det forekommer mig ikke, at den Omstændighed, at Spørgsmaalet har været oppe i Midten af 70'erne om at faa Lovens Regel forandret, men at man opgav det, taler for, at der er Grund til en Forandring. Det viser tværtimod, at man har foretrukket den nugældende Bestemmelse, fremfor den Bestemmelse, Mindretallet har foreslaaet i Overensstemmelse med, hvad der da var fremme. — Jeg kan ogsaa henvise til, hvad Fiskerikommissionen, der var nedsat i 1873, og som jeg ved, den ærede Ordfører tillægger stor Betydning, siger i sin Motivering af dens Lovudkast. Det var en Kommission, der var udrustet baade med kyndig juridisk Bistand og Fiskerisagkundskab. Den siger: „Det tør ogsaa i det praktiske Liv være en uomtvistelig Sætning, at naar ikke særlige Grunde ere til Stede for en anden Ordning, da tilhøre Søer og Vandløb de tilstødende Lodsejere med fuld Ejenomsret.“ Kommissionen optog saa en Bestemmelse i sit Forslag, der ganske vist ikke er ganske enslydende med Regeringsforslaget, men Regeringen opfattede det i alt Fald saaledes, at dette var i Overensstemmelse med Kommissionens Udkast. Og efter Kommissionens Motivering ifølge de citerede Udtryk synes der heller ikke at kunne være Tvivl om, hvad der var Kommissionens Mening.

N. Hansen: Mindretallet, hvortil jeg hører, har ikke kunnet slutte sig til den

ærede Ordførers Ændringer til § 1. Jeg skal ikke komme dybt ind derpaa, da der er faldet saa indgaaende Udtalelser fra anden Side, men Mindretallet skønner ikke rettere, end at, hvis disse Ændringsforslag vedtages, vil Ferskvandsfiskeriet for Fremtiden efterhaanden gaa over paa enkelte Hænder.

Med Hensyn til Flertallets Ændringsforslag til § 2, som den ærede Ordfører udtalte var særlig indgribende, mener jeg, at det vil blive mere vanskeligt at faa anbragt Fisketrapper og Aalepassager efter Ændringsforslaget end efter, hvad der nu staar i Lovforslaget. Vi foretrække altsaa at bibeholde Forslagets Affattelse paa disse Punkter. Blive disse Ændringsforslag, hvad der vel er rimeligt, vedtagne her i det høje Ting, vil det efter min Mening vanskeliggøre Forslagets Ophøjelse til Lov i indeværende Samling, og saa hengaar der atter et Aar, inden Ferskvandsfiskeriet bliver ordnet paa tilfredsstillende Maade.

Mindretallet har heller ikke kunnet slutte sig til Ændringsforslag under Nr. 14 til § 8, som gaar ud paa, at det forbydes at fiske med Knipper af Ris, Lyng o. s. v. Den ærede Ordfører anførte, at denne Fiskemaade anses for særdeles skadelig, idet den ødelægger en Mængde Smaaafisk. Den er jo af ganske ringe Betydning. Den foregaar ganske simpelt derved, at der sammenbindes Knipper af Ris eller Lyng, som kastes ud med Sten paa for at synke til Bunds. De henligge saa i Vandet i nogen Tid, og de Aal — dette Fiskeri drives jo kun efter Aal — der søge Skjulested her, blive saa fiskede ved at blive trukne op sammen med Knipperne. Enhver vil let kunne forstaa, at denne Fiskemaade ikke har megen Betydning for Fiskebestanden, og naar det anføres, at der særlig derved skulde fanges en Masse Smaaafisk, hvilket skader Fiskeriet, maa dertil bemærkes, at for det første er der ingen humanere Fiskemaade end denne, og for det andet ere jo Fiskerne ved denne Fiskemaade underkastede de samme Lovbestemmelser med Hensyn til Aalenes Størrelse som, naar de fiske med andre Redskaber. Men Sagen er den, at denne Fiskemaade anvendes kun af den allerfattigste Del af Befolkningen, som ikke har Raad til at skaffe sig bedre Redskaber, og derfor kan Mindretallet ikke gaa med til denne Ændring.

Idet jeg endnu tilføjer, at Mindretallet fuldstændig kan tiltræde den Udtalelse, der er fremkommen fra det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Breinholt-Vandborg), skal jeg altsaa tillade mig at anbefale, at man